

אתנכתא.קומית

כתב עירד יבנה
אייר אלפרד ברוקשטיין

הוצאת קרפד + מודן

הספר מוצג למכירה בחנויות ספרים, ובפרט בסניפי "צומת ספרים".

אם חיפשתם ולא מצאתם, אנא פנו לעירד יבנה irad@cs.technion.ac.il

תיאור של (הסופר \ עיתונאי \ מו"ל) גיל חובב – מאתר הפייסבוק שלו:

פעם, מזמן, כשהייתי עיתונאי, עבדתי לצדו של רם אורן. פתאום הוא פרש, עזב את נושאת המטוסים ההדורה הנקראת 'ידיעות אחרונות' והקים הוצאה לאור.

"אבל רמי", אמרתי לו ספק בהערצה, ספק בחשש שהשתחרר לו איזה בורג, "איך יש לך אומץ?! ככה לעזוב? ככה להקים הוצאת ספרים?"

"בחיך גיל", הוא השיב לי בחיוך, "מה זה מו"ל? זה בחור עם קו טלפון."

במקרה גם לי היה קו טלפון, אז החלטתי שגם אני רוצה. שלוש שנים מאוחר יותר הקמתי את הוצאת 'קרפד' ולא רק שהיא מפרנסת אותי עד עצם היום הזה, היא גם העניקה לי חוף מבטחים מן העיתונות, מן הטלוויזיה ובאופן כללי – מן התלות באחרים.

לא שקל להיות מו"ל – רשתות הספרים עסוקות בלשדוד אותך, קוזינות מוכשרות למחצה חושבות שמחובתך לפרסם את ספרי המכתמים שלהן, הספרים הדיגיטאליים מפחידים לא פחות ממאגרי הנשק הכימי של אסד ומחירי הנייר המאמירים גורמים לשיער ראשך להלבין (פה דווקא יש לי יתרון עצום על מו"לים אחרים). ועדיין – זה כף, זה מעניין וזה אחלה ג'וב. זה כל הדברים האלה, כי אתה עצמאי, כי אתה אדון לגורלך, כי אתה יכול להרשות לעצמך להתעסק במה שנראה לך חשוב, וראוי ונכון (ורוחי, לא לשכוח, ורווחי).

ואחרי כל ההקדמה הזאת, הרשו לי לפרוע את השטר:
השבוע ראה אור בהוצאת 'קרפד' הספר 'אתנכתא.קומית' מאת פרופ' עירד יבנה (איורים: פרופ' אלפרד ברוקשטיין). אני כל כך מתרגש מהספר הזה! פרי הילולים של ממש, שממלא אותי גאווה. אני לא יכול לומר שאני האבא (יש לו שני אבות אחרים ואפילו בעידננו המולטי-מגדרי, שלושה אבות זה יותר מדי) אבל גם להיות סנדק של ילד כזה מוצלח זה משהו. שני הפרופסורים הנכבדים מהטכניון, עוסקים, בגדול,

במחשבים. אצל עירד יש איזו התייחסות לרב-סריג (אין לי מושג מה זה) ואצל אלפרד (פרדי) יש התעניינות קיצונית בנמלים (אין לי מושג למה). אבל קודם כל ולפני הכול ומעל לכול, הם שני אנשים מצחיקים להלל.

חלקו הראשון של הספר הוא מגילות מחורזות (אלכסנדרינים מושלמים כאלה לא פגשתם מאז תרגומי אלתרמן לראסין!) המגוללות את תלאות החוג למדעי המחשב של הטכניון, שהחליט לבנות לעצמו בניין, ופחות או יותר פשט רגל על המקום. זה כל כך מצחיק וכל כך נכון וכל כך ישראלי, שאתה חושב לעצמך: "וואו! וכל זה קרה בחרוזים!"

דוגמה קטנה מאחת המגילות, המתארת את השפל אליו נקלעו מדעני המוסד האקדמי המהולל שעל הכרמל, בניסיונם לממן את בניינם:

בְּחֶקֶר הַיַּמִּים" מוֹכְרִים דָּגִים לְפִי מְשָׁקֶל,
"אֲוִירוֹנְאֹיטִיקָה" עוֹרְכִים טִיסוֹת-כֵּיף לְחֶלֶל,
בְּ"הַנְּדָסַת מְזוֹן" מוֹכְרִים בּוֹרְקֵס עִם בֵּיצָה,
וּבְ"חֲשֵׁמֶל" פֶּתְחוּ קוֹנְדוּם מוֹלִיךְ-לְמַחְצָה.

חלקו השני והבלתי תלוי לחלוטין של הספר נותן לכל מני דמויות משנה מהתנ"ך, שלא זכו להגיע לקדמת הבמה בספר הספרים (מפאת חוסר מקום ועריכת יתר) פתחון פה מאוחר. ושתי, זמרי, אתונו של בלעם והדג שבלע את יונה זוכים סוף סוף להתבטא, ואתם לא תאמינו מה יש להם לומר. כל החרוזים האלה מלויים באיוריו המחויכים של ברוקשטיין איש הנמלים, העשויים בהמון כישרון (ועם המון ציצים)!

אם אתם אוהבים עברית, אם אתם אוהבים חרוזים, אם אתם אוהבים אנשים – זה הספר בשבילכם. הוא חכם, הוא מצחיק, הוא עושה חשק לנסוע לחיפה והוא לגמרי-לגמרי לא באשמתי. אני רק השליח.

אה, ואם יש לכם חבר, דודה, שכן או בת באקדמיה – אתם חייבים לקנות להם את 'אתנכתא. קומית' במתנה. הספר הזה הוא עלינו, אבל עוד יותר עליהם.